

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

hvor man på visse strækninger opererer med grundværdier på helt op til 3 000 kr. pr. m²; dèr er nok at gøre med at finde frem til det helt rigtige. Jeg nævner det blot for at påpege, at fejlmuligheder må der være, når vore to fineste institutioner kan komme til så forskellige resultater.

Der har været talt om, at vi ville beskytte grundspekulanterne. Dertil vil jeg gerne sige, at vi har aldrig fra konservativ side modsat os, at samfundsskabte værdier bliver genstand for en ekstra beskatning, når værdistigningen virkelig er konstateret ved salg; men en lovgivning, der på skønsmæssig basis kan muliggøre, at folk faktisk beskattes væk fra deres ejendomme, kan aldrig få vor støtte. Det er dette med det skønsmæssige, der for os er så aldeles afgørende. Når selve spekulationsgevinsten er konstateret ved et salg af grunden, er vi til at tale med, men at det skal være en vurderingsinstitution, der bestemmer, hvornår en grundejer, som ikke kan sælge, og som ikke føler nogen trang til at sælge, skal have sine skatter forøget, anser vi for at være et forkert princip.

Det er naturligvis vanskeligt, så indviklet som hele systemet er med hensyn til sine virkninger, at gå i detaljer; det gælder reglerne om værditab såvel som alle bemyndigelserne i § 66, der jo er uhyre omfattende. De er måske skrevet så godt, det nu engang lader sig gøre, men letfattede for den jævne mand — og det er ham, der skal læse dem — er de ikke. Kan det f. eks. ikke let gå således for den unge mand, der køber sig en grund for at bygge på den på et senere tidspunkt, at konjunkturen og dermed grundstigningsskylden tager hans indskudte kapital fra ham? Jeg ved det ikke, men sådanne tanker får man; risikoen er der i alt fald, og jeg nærer ikke tvivl om, at mange af dem, der i dag sidder i deres eget lille hus på egen grund, ser med mistro på en lovgivning, der på rent skønsmæssig måde fastsætter det skattegrundlag, der er bestemmende for, hvorledes de i fremtiden skal honorere de offentlige krav.

Mit parti har som nævnt aldrig medvirket til en lovgivning efter dette forslags principper. Ejendommeligt er det i grunden også, at vi er det eneste land i den såkaldte gamle verden, der anvender dette princip.

Også dette faktum mener vi taler til gunst for det standpunkt, det konservative folkeparti hele tiden har indtaget til grundstigningsskyldproblemet.

§ 71 i lovforslaget bestemmer, at der ikke mere skal pålignes ejendomsskyld til staten. Det er der vist ikke noget at sige til. Jeg synes i og for sig, det kunne være rimeligt i denne forbindelse at overveje, om staten i det hele taget skulle beskæftige sig med beskatning af fast ejendom, om man ikke burde overlade det til kommunerne. Men om selve dette at fritage for bygningsskat vil jeg sige, at igennem boligstøttelovene har man jo lige siden 1930erne fritaget nybyggeri for ejendomsbeskatning til staten, og under hensyn hertil er det foreslåede vist rimeligt og en naturlig konsekvens af udviklingen på dette område. Jeg vil dog gerne sige, at den omstændighed, at vi giver tilslutning til denne lovændring, ikke indebærer, at vi uden videre accepterer lovforslaget om ændring af de kommunale ejendomsskatter; sålænge f. eks. amtsskatterne hviler på det nuværende grundlag, er tiden vist ikke moden til at vælte det hele over på grundværdien, hvilket i første række vil sige landbrugsjorden.

Vi vil naturligvis deltage i en grundig udvalgsbehandling af lovforslaget, men angående forslagets afsnit om grundstigningsskyldens princip hersker der formentlig ikke tvivl om mit partis stilling.

Det af det ærede medlem hr. Oluf Pedersen fremsatte lovforslag om jordrente til staten har jeg bedt min partifælle, det ærede medlem hr. Thiestrup, som jo er jurist, om at tage sig af, for det ligger i et lidt højere plan end det, jeg tror jeg som almindelig bonde kan bunde i.

Thiestrup: Der er noget underlig uvirkeligt over den diskussion, vi er begyndt på om det af det ærede medlem hr. Oluf Pedersen m. fl. fremsatte lovforslag om jordrente til staten. Den er uvirkelig, fordi vi alle på forhånd ved, at forslaget ikke bliver gennemført. Regeringen har af grundskyldskommissionens arbejde udtaget det, der har praktisk betydning — for det må man sige om regeringsforslaget, at det har praktisk betydning, selvom det efter min opfattelse er en skæbnesvanger praktisk betydning; det har — og det, der er tilbage,